

Принцесата била много щастлива. Тя веднага харесала Херман и признала на баща си, че няма търпение да се омъжи за момъка. Сватбата щяла да се състои след три дни.

В същото време стражите повели селянина към тъмницата.

– Не съм аз! Нищо не съм направил! Пуснете ме! – викал нещастникът.

– И таз добра! Нищо не бил направил – извикал стражът. – И мен да ме водеха към килията, и аз така щях да разправам – засмял се гръмогласно той. – Влизай вътре и чакай нареждане от царя какво ще правим с теб. Ако е благосклонен, може и да те пощади. Ако ли не, ще загубиш главата си.

Докато в двореца трескаво се приготвяли за сватбата, двамата млади прекарвали заедно от сутрин до вечер и се опознавали. В деня на сватбата принцеса Анна вече се носела на крилете на любовта. Херман бил красив, обаятелен и находчив. Не би могла и да си мечтае за по-добър съпруг.

Церемонията започнала. Украсата била богата, гостите – облечени в разкошни официални дрехи, а блюдата – от изискани по-изискани. Свещеникът дал начало на венчавката. Дошло време да попита, както му е редът:

– Има ли някой в тази зала, който знае причина, поради която тези двама млади да не се обрекат един на друг? Ако има, нека говори сега. Ако ли не, да замълчи завинаги.

Настанала гробна тишина. Свещеникът тъкмо се канел да продължи, когато от дъното на залата се обадил глас:

– Отче, моля да ме извините, но тази сватба не трябва да се състои – провикнал се един скромно облечен старец.

– Кой си ти, старче, и защо прекъсваш сватбената церемония? – обадил се разгневен царят.

– Татко, недей! – изстенал Херман.

Но бащата спокойно продължил:

– Трябва да ви кажа нещо. Когато цялото царство търсеше бижутата на Нейно Височество, аз ги намерих в един сандък в собствения си дом. Първо си помислих, че Херман ги е открил и се кани да ги върне, но за мой ужас разбрах, че той всъщност не ги е намерил, а ги е откраднал.

Грабнал часовника, качил се отново в колата и пристигнал обнадежден в града. Влязъл в първия магазин и продавачът само погледнал часовника и казал:

– Знам ги тези часовници. Дядо ми имаше същия навремето. Някога имахме такъв и в магазина. Но това беше много отдавна. Вече нямаме такъв часовник, дядо, но мога да ти покажа какво имаме – и продавачът продължил да говори, но дядото вече не го слушал.

Измъкнал се бързо и продължил към следващия магазин. Уви, там не получил по-различен отговор. Отишъл отново в столицата, но и там не намерил такъв часовник.

Дядо Пенчо се прибрал обезсърчен у дома. Къщата му се сторила празна и тиха, както никога досега. Легнал си, но не можел да заспи. Сутрин вече не му се ставало, защото дните му се стрували празни.

Един ден му хрумнало нещо. Отново се качил на колата и отишъл право при най-добрия майстор на часовници в града.

– Здравей, синко – казал дядо Пенчо. – Имам една необичайна молба. Бих искал да ти стана чирак. Ще работя, колкото е нужно, ще ти помагам и няма да искам и петак.

– Но, дядо Пенчо – отвърнал учуден майсторът. – Закога ти е притрябвало да чиракуваш? Та ти си на 86 години. Защо ти е да учиш занаят?

– Научи ме, синко. Ще ти бъда само в помощ. Няма да те разочаровам.

Майсторът нямало какво да губи и се съгласил.

– Добре. Ще работиш всеки ден от сутрин до вечер в продължение на половин година.

Дядо Пенчо стиснал ръката на майстора и му благодарил.

Слънцето още не било изгряло, когато дядото потеглил към града за първия си работен ден. През първите няколко дни само гледал и слушал. Почиствал работилницата и подреждал дребните части на часовниците. В началото майсторът го гледал с недоверие, но забелязал, че дядото слуша внимателно и се учи бързо. Затова му обяснявал старателно и подробно всяка поправка, която правел.

била подготвила изненада за Уил. Когато се срещнали, тя се превърнала в човек.

– Имаме само един час да бъдем заедно като хора – казала му тя.

Уил бил много щастлив. Разходили се по кея, а после и покрай брега на лунна светлина. Уил я целунал и признал, че Анабел е любовта на живота му. За съжаление, времето минало твърде бързо и тя трябвало да се върне обратно в океана.

Когато се прибрала, Оливия и Елизабет продължили да я увещават да спре да се вижда повече с човека, но тя не искала и да чуе.

На следващия ден, когато се смрачило, Анабел отишла при кея, но Уил го нямало. Чакала, чакала и тъкмо когато се потопила във водата, за да отплува, видяла красив пръстен с диамант да проблясва на лунната светлина.

– Анабел, качи се на кея, за да ти дам нещо – чула гласа на Уил.

Анабел много се развълнувала. Уил щял да ѝ предложи да се оженят!

Приседнала на кея, а опашката ѝ леко се поклащала във водата. Внезапно Уил метнал мрежа върху нея и я завлякъл към брега. Хвърлил я в голям аквариум, натоварен на камион, и потеглил. Анабел разбрала, че била в капан. Не можела да повярва, че Уил я е измамил. Милите ѝ сестрички се оказали прави.

Когато Анабел не се прибрала вечерта, Оливия и Елизабет веднага се досетили, че Уил ѝ е сторил нещо. Трябвало незабавно да измислят начин да ѝ помогнат.

На следващата вечер Елизабет отишла при кея и започнала да вика Уил. За неин късмет той се появил почти веднага. Тя го заговорила:

– Здравей! Ти трябва да си Уил. Аз съм Елизабет, сестрата на Анабел. Тя при теб ли е?

– Да, Анабел е при мен и се чувства много добре.

– Сигурна съм. Навярно ти е споделила, че и ние винаги сме си мечтали да бъдем хора и да живеем на сушата – излъгала Елизабет. – Мога ли да дойда и аз?

– О, разбира се! – светнали очите на Уил.

